

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, název, místo, rok, rozsah práce, vedoucí práce:

SCHILL, Daniel: *Rudolf Bejkovský – hrdina od Sokolova*. Praha, 2020, 75 stran včetně příloh, vedoucí práce prof. PhDr. Jiří Pokorný, CSc.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.		X		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .		X		
Autor správně cituje .	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Daniel Schill si za téma své bakalářské práce zvolil osobnost Rudolfa Bejkovského, účastníka bitvy u Sokolova. Z hlediska faktografického se mu skutečně podařilo zvolenou osobnost popsat a cíl práce tak naplnit.

Autor shromáždil obdivuhodné množství pramenů z řady archivů, a to jak centrálních (Národní archiv, Vojenský ústřední archiv), tak i regionálních (Státní okresní archiv Benešov). Pro kmenový list Rudolfa Bejkovského se dokonce vypravil na Slovensko. Pramennou základnu jeho práce je nutné bezesporu ocenit. Nicméně se nemohu zbavit dojmu, že autor by dokázal ze shromážděných pramenů vytěžít i více při jejich promyšlenější interpretaci. Mám tím na mysli například články, které sám R. Bejkovský publikoval. Autor sice v příloze práce uvádí jejich výčet, neprovádí ale jejich textovou analýzu. Moje další výtky směřuje k metodologii práce. Autor již v jejím názvu označil R. Bejkovského vzhledem k jeho účasti v bitvě u Sokolova za hrdinu. Následně nicméně popisuje, jak se tento člověk stal osvětovým důstojníkem, aniž by ale blíže popsal, jak se Bejkovský do této pozice dostal (byl vybrán či se sám k tomuto zařazení přihlásil?). Označení R. Bejkovského za hrdinu jako by Danielu Schillovi bránilo v popisování úlohy této osobnosti při ovládnutí čs. armády komunisty, a to nejen v době druhé světové války, ale i v době tzv. třetí republiky a v době po únoru 1948. Při čtení práce mě napadala řada otázek, na které jsem bohužel nedostal odpověď – nepodílel se Rudolf Bejkovský na perzekuci některých svých spolubojovníků z východní fronty, třeba na odsouzení generála Píky? Jaký byl vztah Bejkovského k Bedřichu Reicinovi? Jméno této klíčové osobnosti, která je spojena s činností osvětových důstojníků na východní frontě, najdeme v práci pouze jedenkrát, přitom je vysoce pravděpodobné, že Bejkovský patřil k jeho blízkým spolupracovníkům, a to nejen v době války, ale i po únoru 1948. Bylo by tudíž poměrně zajímavé popsat, jak se osobnost Reicina objevuje v Bejkovského člancích, a to v různých dobách. Z bakalářské práce vyplývá, že sám Bejkovský byl v padesátých letech považován za „nespolehlivého“ pro svůj židovský původ, hrozil mu tudíž podobný osud, jako nakonec potkal právě Bedřicha Reicina. Dá se tedy předpokládat, že v určitých dobách se Bejkovský k Reicinovi nehlásil, v době jeho rehabilitace v šedesátých letech, kdy se z Reicina stala pro příslušníky reformního proudu v KSČ takřka ikonická oběť stalinismu, zase naopak ano.

No a ve výčtu „bílých míst“ v životním příběhu R. Bejkovského by se dalo pokračovat. Nabízí se kupříkladu hypotéza, zda jeho autonehoda 9. března 1968 nebyla způsobena politickými souvislostmi, respektive psychickým stavem Bejkovského. Den předtím se totiž v rámci oslav výročí bitvy u Sokolova potkal s Ludvíkem Svobodou, který se zanedlouho stane prezidentem, a s Alexandrem Dubčekem (autor uvádí, že se tak stalo „v březnu“). Pět dní po Bejkovského nehodě pak spáchal sebevraždu Bejkovského spolubojovník z východní fronty, generál Vladimír Janko, a to údajně kvůli kampani, která byla vůči němu vedena. Nebylo tehdy v tisku zmiňováno i jméno Bejkovského?

Co se odborné literatury týče, Daniel Schill vychází zejména z textů svého spolužáka Jiřího Klůce. Bitvě u Sokolova a bojům na východní frontě se věnují ale i další badatelé – například Jiří Fidler, Karel Richter nebo Zdeněk Vališ. Snahám KSČ o ovládnutí armády se zase věnuje František Hanzlík, který je též autorem životopisu Bedřicha Reicina. Z memoárové literatury měl autor podle mého názoru využít vzpomínky Viléma Sachera, které jsou poněkud v rozporu s „oficiálním“ výkladem událostí na východní frontě. Taktéž životní příběh tohoto důstojníka je ve značném protikladu k životu Rudolfa Bejkovského – v období normalizace se stal signatářem Charty 77 a byl za to zbaven své generálské hodnosti a všech udělených vyznamenání.

Bakalářská práce Daniela Schilla podle mého názoru vyvolává řadu otázek, na které by autor mohl odpovědět v rámci svého dalšího výzkumu. I přes výše uvedené připomínky si myslím, že práce je poměrně zdařilá a doporučuji ji k obhajobě.

Datum

Podpis oponenta práce

11. ledna 2021

PhDr. Petr Koura, Ph.D.